

[Orla Møller.]

ske ejendommeligt, at man ikke vil se i øjnene, at Danmark er i en alvorlig økonomisk situation. I efteråret 1961 udtalte Det økonomiske Råd, at var vi i den situation, at underskuddet på handels- og betalingsbalancen nærmede sig 1,7 pct. af brutofaktorindkomsten, ville der være konstant fare på færde, men denne procent er gået op til omkring de 3. Alene en sådan kendsgerning viser noget om, at det er ekstra påkrævet at foretage en indsats på dette område.

Vi har som det andet punkt drøftet, hvad de penge skulle bruges til, der kommer ind ved denne lovgivning, og af mindretallets udtalelse i betænkningen fremgår det, at man ikke er tilfreds med de svar, man har fået; derfor er det måske nok nødvendigt ganske kort at sige, hvad vi har fået at vide i drøftelserne herom. Vi har fået at vide 4 ting, som jeg synes er af afgørende betydning: regeringen ønsker i samarbejde med Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk at fremme eksporterhvervene, man ønsker at yde en støtte til forskningsarbejdet, til produktudvikling og til at tage fat på visse egnsudviklingsopgaver, hvoraf flere i øvrigt allerede er klar til at sættes i gang med omgående varsel.

Dette betyder, at der vel ikke i detaljer er givet besked om, hvordan regeringen ønsker at løse disse opgaver, men det ligger også i sagens natur, at det forslag, vi her behandler, skal ses i sammenhæng med nogle af de principielle linjer, som man kan læse sig til i tiltrædelseserklæringen på dette område.

Det er blevet hævdet, at hvis vi gennemfører noget sådant som dette her, kommer vi i vanskeligheder i forhold til udlandet, og jeg vil gerne bede statsministeren om på et eller andet tidspunkt i debatten at oplyse, hvor meget der er af reaktioner for øjeblikket, og hvad disse reaktioner går ud på, fra udenlandsk side.

Der er i særlig grad to problemer, som man har hæftet sig ved. Det ene er spørgsmålet, om vi kan komme ud for en eller anden form for gengældelse fra andre landes side; det kunne være interessant at få belyst, hvordan forholdene ligger på dette område. Det andet er spørgsmålet om forholdet til fællesmarkedet; dér er der nogle der har ment, at vi her sætter os i en situation, der gør, at det kunne blive problematisk

at gå ind i fællesmarkedet. Her er det nok værd at gøre opmærksom på, at denne lovgivning er overstået den 1. april 1973, og jeg tror, det vil være rigtigt også at sige, at det må være i fællesmarkedets interesse, at et land, de eventuelt skal have med i et sådant fællesarbejde, har skaffet sig så god en økonomisk situation som overhovedet muligt.

Dette berører et spørgsmål, som også blev omtalt ved første behandling, nemlig hvorvidt det er muligt at skabe større tillid til kronens værdi. Jeg tror, det er et helt urigtigt synspunkt, at man bare ved at gå stille, tale sagte, skulle kunne slippe lettere igenem. Jeg tror, det vil skabe større tillid ude omkring, hvor vor økonomi og hvor vor kronværdi skal vurderes, at en regering dristigt og stærkt tager fat på at skabe fasthed og orden i økonomien. Min personlige opfattelse er den — og den deles af hele den socialdemokratiske gruppe — at vi med dette foretager et skridt, der vil være med til at genskabe tilliden til dansk økonomi.

Der har i forbindelse med udvalgsdrøftelserne også været peget på en lang række vanskeligheder af forskellig art. Det drejer sig i første række om omkostningsniveauet, og det drejer sig om forvridningen inden for erhvervslivet.

Må jeg om det første sige, at der naturligvis bliver en eller anden form for forøgelse, men så vidt det kan skønnes, er den ikke af en sådan art, at man ligefrem behøver at blive rystet over den. Og når det drejer sig om forvridningen, må det også være rigtigt at sige, at der er trods alt grænser for, hvilke forvridninger det vil være gørkligt at komme ud for i løbet af de 1½ år, loven skal gælde. Det er vel også værd at gøre opmærksom på, at man altså på forhånd ved, at loven ophører med denne frist; det vil vel give erhvervslivet muligheder for at vurdere, hvordan man skal lægge sine ting til rette.

Der er i mindretallets udtalelse i betænkningen givet udtryk for en ængstelse for, at dette skulle være ment som et middel til at skaffe sig penge til yderligere offentlige udgifter. Der står på en måske meget forsigtig måde, at det kan friste til forøgelse af de offentlige udgifter.

Må jeg i den forbindelse gøre opmærksom på, at regeringens tiltrædelseserklæring gan-